DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 9. MARTS 1978 [1]

Firma Kühlhaus Zentrum AG mod Hauptzollamt Hamburg-Harburg (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg)

Sag 79/77

Sammendrag

Landbrug — monetære udligningsbeløb — indførsler fra trejdelande — fritagelse for afgiften — nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ved anvendelse af en korrigerende koefficient — utilladelighed

(Kommissionens forordning nr. 1380/75, art. 4, stk. 3)

Forordning nr. 1380/75 skal ikke fortolkes således, at der ved indførsel af varer fra tredjelande i medlemsstater, for hvilke en afgift ganske vist er fastsat men ikke opkrævet, og for hvilke der pålægges et monetært udligningsbeløb, skal ske nedsættelse af det monetære udligningsbeløb, ved multiplikation med en valutakoefficient.

I sag 79/77

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Finanzgericht Hamburg for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

FIRMA KÜHLHAUS ZENTRUM AG, Hamburg

og

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-HARBURG

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 139 af 30. 4. 1975, s. 37),

afsiger

1 — Processprog: Tysk.

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden G. Bosco, dommerne A. M. Donner og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i EØF-Domstolens statut, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Sagsøger i hovedsagen (herefter sagsøger), det tyske firma Kühlhaus Zentrum AG, som har privat toldoplag, førte den 12. november 1965 dette oplag et parti frossent oksekød fra Argentina med henblik på overgang til fri omsætning. Importen var blevet gennemført i henhold til et toldkontingent, som Fællesskabet havde indrømmet tredjelande i medfør af GATT- overenskomsten. Dette kontingent muliggjorde, at der afgiftsfrit blev indført en vis mængde kød imod erlæggelse af 20 % told.

Sagsøger blev pålagt et monetært udligningsbeløb på 1 866,80 DM for den førte vare. Sagsøger påklagede administrativt denne afgiftsansættelse under henvisning til, at den i artikel 4, stk. 3 i forordning nr. 1380/75 nævnte koefficient skulle anvendes på det monetære udligningsbeløb, hvilket ville medføre en nedsættelse af beløbet med 1 483,20 DM, altså med det beløb, der skal fratrækkes afgiften, når den fastsatte afgift multipliceres med den i artikel 4, stk. 3 nævnte koefficient.

Da denne klage var blevet afvist af sagsøgte i hovedsagen, Hauptzollamt Hamburg-Harburg, indbragte sagsøger sagen for Finanzgericht Hamburg.

Da Finanzgericht var af den opfattelse, at der opstod spørgsmål om fortolkningen og eventuelt om gyldigheden af fællesskabsbestemmelser, har den ved kendelse af 1. juni 1977 udsat sagen og i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Skal forordning (EØF) nr. 1380/75 fortolkes således, at der ved indførsel af varer fra tredjelande i medlemsstater, for hvilke der ganske vist er fastsat en afgift, men opkrævningen af denne er udsat, og for hvilke der opkræves et monetært udligningsbeløb, skal ske nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ved multiplikation med en valutakoefficient?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende?

   Skal det monetære udligningsbeløb nedsættes med det beløb, hvormed afgiften, såfremt en sådan var blevet pålagt, skulle nedsættes ved anvendelse af den i forordning (EØF) nr. 2147/75 angivne koefficient?

3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

   Er forordning (EØF) nr. 1380/75 ugyldig i det omfang, det monetære udligningsbeløb ved indførsel fra tredjelande til Forbundsrepublikken Tyskland ikke nedsættes ved anvendelse af en valutakoefficient i det tilfælde, hvor der er fastsat en afgift i regningsenheder, hvis opkrævning imidlertid er udsat?

Forelæggelseskendelsen er indgået til Domstolen den 4. juli 1977.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse og at henvise sagen til første afdeling.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg, som er indgivet til Domstolen i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Sagsøger i hovedsagen har anført, at det fremgår af den syvende betragtning til forordning nr. 1380/75, at selv om de monetære udligningsbeløb ved en rigtig beregning må fastsættes forskelligt alt efter om det drejer sig om handel med andre medlemsstater eller tredjelande, skal de dog for at forenkle ordningen i begge tilfælde og som ved forordning nr. 1463/73 fastsættes med samme beløb. Den justering af de monetære udligningsbeløb, der egentlig er nødvendig, er herved blevet flyttet over på importafgifterne, restitutionerne og de andre beløb, som skal opkræves eller ydes i handelen med tredjelande.

Som følge heraf fastsættes eller i hvert fald opkræves der for høje monetære udligningsbeløb på importerne fra tredjelande til Forbundsrepublikken Tyskland, når opkrævningen af afgifterne er udsat. I dette tilfælde sker der nemlig heller ingen justering af de monetære udligningsbeløb, som jo er blevet overført på afgifterne. Justeringen skal således ske på de monetære udligningsbeløb selv: Disse skal nedsættes med det beløb, som fremkommer ved at multiplicere valutakoefficienten med afgiften.

Forordning nr. 113/75 foreskriver ikke, at koefficienten anvendes på opkrævede importafgifter, men på sådanne, der er »fastsat i regningsenheder«. Dette bør ske i tilfælde, hvor sådanne i regningsenheder fastsatte importafgifter rent faktisk ikke opkræves, fordi de er udsat.

En anden fortolkning af forordning nr. 1380/75 ville krænke forbudet mod forskelsbehandling og lighedsgrundsætningen og navnlig EØF-traktatens artikel 40, stk. 3. En sådan fortolkning ville for det første føre til, at uens faktiske omstændigheder ulovligt fik ens behandling. Der måtte nemlig opkræves samme monetære udligningsbeløb på indførslerne fra medlemsstaterne og fra tredjelande uden justering af de øvrige importafgifter, selv om indførslerne fra tredjelande i Forbundsrepublikken Tyskland for så vidt nødvendigvis burde pålægges mindre afgifter.

For det andet ville ens situationer blive behandlet forskelligt uden rimelig grund. Dels ville indførslerne fra tredjelande få pålagt højere afgifter end indførslen fra medlemslande, dels ville indførslerne fra tredjelande til Forbundsrepublikken Tyskland få pålagt højere afgifter end indførslerne fra tredjelande til andre medlemsstater. De øvrige medlemsstater ville i sådanne tilfælde få

fordelen af det »rigtige« monetære udligningsbeløb og af udsættelsen af afgifterne. De tyske importører måtte derimod betale et ujusteret og derfor for stort monetært udligningsbeløb.

Kommissionen har først anført, at de rejste spørgsmål ikke alene angår oksekødsektoren men »varer« og »indførsler fra tredjelande« i almindelighed. Kommissionen vil dog begrænse sig til i betragtninger over de særlige aspekter ved den indførsel, som omhandles i hovedsagen.

Herefter har Kommissionen beskrevet, hvorledes den har fortolket den her afgørende forordning nr. 974/71; da artikel 2 bestemmer, at procentsatsen (der er fastsat efter valutasituationens udvikling) anvendes på »priserne« har Kommissionen fortolket bestemmelsen under hensyntagen til systemets formål, nemlig en udligning af de prisniveauer, der er blevet uens på grund af valutasituationens udvikling. Hvad angår handelen inden for Fællesskabet er Kommissionen som beregningsgrundlag gået ud fra de fællesskabsretlige garantpriser (navnlig interventionspriserne). I handelen med tredjelande har afgifterne og restitutionerne allerede delvis bevirket en valutaudligning (da afgifter og restitutioner udtrykkes i regningsenheder og omregnes til de pågældende medlemsstaters nationale valuta under anvendelse af pariteten eller senere de såkaldte »grønne omregningskurser«, opvejede disse beløb fuldt ud forskellen mellem de verdensmarkedspriser, som blev lagt til grund, og prisniveaut i den pågældende medlemsstat). De monetære udligningsbeløb over for tredjelande måtte følgelig beregnes således, at de kun omfattede den del af prisen, der endnu ikke var udlignet ved afgifter eller restitutioner, dvs. de verdensmarkedspriser, som var blevet lagt til grund.

På et andet trin af systemet var Kommissionen for at forenkle administrationen gået over til at fastsætte de samme monetære basisudligningsbeløb såvel for handelen inden for Fællesskabet som for handelen med tredjelande, beregnet på grundlag af de fællesskabsretlige garantipriser. Disse udligningsbeløb skal dog principielt justeres, da den nødvendige udligning er sket via afgiften eller restitutionen. I de forordninger, som Kommissionen har udstedt siden 1. marts 1973 (forordning nr. 648/73 af 1. 3. 1973 og 1463/73 af 30. 5. 1973), er der derfor blevet fastsat en såkaldt valutakoefficient, som i medlemsstater med opskrevet valuta lader revalueringens virkning komme til udtryk og i medlemsstater med nedskrevet valuta udtrykker virkningen af devalueringen. For Forbundsrepublikken Tyskland ligger DM's revalueringsvirkning i forhold til den »grønne kurs« for øjeblikket på 7,5 %, og valutakoefficienten er følgelig 0,925 % $\frac{100 - 7{,}5}{100}$. For Frankrig ligger FF's devalueringsvirkning for øjeblikket på 14,5 % og valutakoefficienten er følgelig 1,145 % $\frac{100 + 14{,}5}{100}$. Ved den for tiden anvendte beregningsmåde danner det monetære basisudligningsbeløb og valutakoefficienten en enhed, der udgør det egentlige monetære udligningsbeløb.

Ved første øjekast synes det nærliggende at slutte, at det i nærværende tilfælde anvendte monetære udligningsbeløb er for højt, idet den justering, som almindeligvis sker ved hjælp af valutakoefficienten, ikke har kunnet foretages, fordi afgiften er blevet udsat. Forskellen mellem det faktisk anvendte og det teoretisk rigtigt beregnede monetære udligningsbeløb er imidlertid så lille, at der til syvende og sidst kan ses bort fra den. Den beregning, som sagsøger i hovedsagen har foretaget, og hvori det monetære udligningsbeløb i det foreliggende tilfælde antages at være 1 483,20 DM for højt, bygger på forkerte forudsætninger. Sagsøger ønsker det fastsatte monetære udligningsbeløb nedsat med det beløb, hvormed den (teoretiske) afgift ville

være blevet nedsat ved multiplikation med den dengang gældende valutakoefficient (0,9 %), altså en nedsættelse af afgiften på 10 %.

Denne beregningsmetode har ingen som helst lovhjemmel, da der i mangel af en virkeligt anvendt afgift savnes et referencepunkt for anvendelsen af valutakoefficienten. Metoden strider tillige mod artikel 4, stk. 3 i forordning nr. 1380/75. Beregningen af det monetære udligningsbeløb kunne til nød korrigeres ved at vende tilbage til den oprindelige beregningsmetode og i sådanne tilfælde beregne det monetære udligningsbeløb på grundlag af verdensmarkedsprisen for den importerede vare. Ved anvendelse af denne metode ville sagsøger vinde cirka 7 Pfennig pr. kilo, altså 193,46 DM (dvs. omtrent 1 % af varens værdi). Forskellen mellem de to resultater skyldes, at beregningen af det monetære udligningsbeløb for den omtvistede vare påvirkes af to særlige forhold. For det første fastsættes det monetære udligningsbeløb for oksekød ikke på grundlag af interventionsprisen, men på grundlag af en pris, der er nedsat med 10 % for at der kan tages større hensyn til verdensmarkedsprisens virkelige niveau inden for hele denne sektor. For det andet benyttes der ved beregningen af det monetære udligningsbeløb, som finder anvendelse på det omtvistede oksekødprodukt, andre beregningskoefficienter (forædling) end de, der benyttes ved afgiftens beregning. Det monetære basisudligningsbeløb, som anvendes på det omtvistede produkt, er således lavere end et beløb, som beregnes ud fra de samme principper som afgiften. Anvendelsen af valutakoefficienten fører således til en større nedsættelse af det fulde monetære udligningsbeløb, end hvis dette fra første færd var blevet beregnet på grundlag af verdensmarkedsprisen. Dette medfører til syvende og sidst en forholdsmæssig begunstigelse af indførslerne i lande med opskreven valuta og en forholdsmæssig forfordeling af indførslerne i lande med nedskreven valuta. Det synes imidlertid ingenlunde berettiget også at lade denne systembetingede begunstigelse »slå igennem« ved at anvende koefficienten, når opkrævningen af afgiften udsættes.

Samlet må det konstateres, at det på grund af særegenhederne ved beregningen af det monetære udligningsbeløb inden for oksekødsektoren er muligt at undgå visse afvigelser fra den teoretiske idealløsning, uanset hvilken af de to beregningsmetoder der benyttes. Disse afvigelser er dog ikke urimelige og fører i hvert fald ikke til forskelle af en sådan størrelsesorden, at de kan forårsage en forordning af samhandelen. Dette er grunden til, at Kommissionen ikke hidtil har anset det for påkrævet at opgive den for tiden anvendte beregningsmetode. Genindførelsen af det oprindeligt anvendte system i oksekødsektoren ville grundet de altid svingende verdensmarkedspriser forudsætte en uafbrudt ajourføring af de monetære udligningsbeløb (for samtlige medlemsstater); påvisningen af disse verdensmarkedspriser er i øvrigt i sig selv et nyt usikkerhedsmoment.

Kommissionen har herefter foreslået, at spørgsmålene fra Finanzgericht Hamburg besvares som følger:

1. De gældende forordninger og navnlig forordning nr. 1380/75 giver ingen hjemmel for en »multiplikation« af det monetære udligningsbeløb med en valutakoefficient — eller mere nøjagtigt — for en nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ved at anvende valutakoefficienten på den teoretiske afgift. De nationale myndigheder er derfor ikke beføjede til at foretage en sådan justering af det monetære udligningsbeløb (som i visse andre tilfælde i øvrigt ville føre til en forhøjelse). En sådan nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ville heller ikke være økonomisk berettiget, da den ville føre til en overdreven begunstigelse

af importen (i lande med opskreven valuta).

2. Dersom spørgsmål 1 i modsætning til den af Kommissionen forsvarede opfattelse besvares bekræftende, bør også spørgsmål 2 besvares bekræftende.
3. Det monetære udligningsbeløb, som opkræves ved indførsel af en vare af den omhandlede art, når opkrævningen af afgiften er udsat, er kun lidt højere end det beløb, som ville blive opkrævet, hvis den teoretisk ideelle beregningsmetode blev anvendt. Sådanne små forskelle må accepteres, når der henses til de med det faste system forbundne unøjagtigheder og under hensyn til de administrative vanskeligheder, som en ændring af beregningsmetoden ville medføre.

Sagsøger i hovedsagen, repræsenteret af advokat K. Landry, Hamburg, og EØF-Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent P. Gilsdorf som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg under retsmødet den 24. november 1977.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. januar 1978.

Præmisser

1 Ved kendelse af 1. juni 1977, indgået på Domstolens justitskontor den 4. juli 1977, har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet en række spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 139, s. 37);

disse spørgsmål er stillet under en retssag vedrørende opkrævning af monetære udligningsbeløb i anledning af, at sagsøger i hovedsagen, det tyske firma Kühlhaus Zentrum, havde indført et parti frossent oksekød fra Argentina;

importen blev gennemført under et toldkontingent, som Fællesskabet havde åbnet for tredjelande i medfør af GATT-overenskomster, og hvorefter importen kan ske afgiftsfrit;

varen blev pålagt et monetært udligningsbeløb på 1866,80 DM, en afgørelse, som sagsøger har anlagt sag imod;

dette søgsmål støttes på artikel 4, stk. 3 i forordning nr. 1380/75, som efter sagsøgers mening burde medføre, at det monetære udligningsbeløb nedsættes med det beløb, der skal fratrækkes afgiften, når denne justeres med den i artikel 4, stk. 3 nævnte koefficient.

2 Det første spørgsmål er, om forordning (EØF) nr. 1380/75 skal fortolkes således, at der ved indførsel af varer fra tredjelande i medlemsstater, for hvilke en afgift ganske vist er fastsat, men ikke opkrævet, og for hvilke der pålægges et udligningsbeløb, skal ske nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ved multiplikation med en valutakoefficient;

såfremt det første spørgsmål skulle blive besvaret bekræftende, spørges der dernæst, om det monetære udligningsbeløb skal nedsættes med et beløb svarende til det, hvormed afgiften, såfremt den var blevet opkrævet, ville være nedsat ved anvendelsen af den i forordning (EØF) nr. 2147/75 angivne koefficient;

såfremt det første spørgsmål skulle blive besvaret benægtende, spørges der endelig, om forordning (EØF) nr. 1380/75 er ugyldig i det omfang, det monetære udligningsbeløb ved indførsel fra tredjelande til Forbundsrepublikken Tyskland ikke nedsættes ved anvendelse af en valutakoefficient, når en afgift er fastsat i regningsenheder men ikke opkræves.

3 Artikel 4, stk. 3 og 4 i forordning nr. 1380/75 bestemmer bl.a.:

»3. Dog skal:

a) ...

b) ... i samhandelen med tredjelande importbelastningerne samt eksportrestitutionerne og eksportafgifterne fastsat i regningsenheder ... multipliceres med en koefficient. Denne koefficient afledes af den procentsats, som har været benyttet ved beregningen af det monetære udligningsbeløb, og som er fastsat af Kommissionen samtidig med dette beløb.

...

4. Såfremt eksportafgiften eller restitutionen skal forhøjes, henholdsvis nedsættes, med tiltrædelsesudligningsbeløb og med monetære udligningsbeløb og samtidig multipliceres med en koefficient, skal der foretages følgende beregninger:

a) eksportafgiften eller restitutionen nedsættes, henholdsvis forhøjes med tiltrædelsesudligningsbeløbet;

b) det fremkomne resultat multipliceres med koefficienten

c) efter at det således opnåede beløb er omregnet til national valuta, nedsættes, henholdsvis forhøjes det med det monetære udligningsbeløb«;

4 i den syvende betragtning til forordningen forklarer Kommissionen på følgende måde nødvendigheden af at anvende koefficienten:

»tiltrædelsesudligningsbeløbene, de faste elementer, således som defineret i artikel 61 i tiltrædelsesakten, importbelastninger, restitutionerne og alle andre beløb, der skal opkræves eller ydes i samhandel med tredjelande, og som er fastsat i regningsenheder, omregnes, som det er tilfældet for priserne i de pågældende medlemsstater, til disse medlemsstaters valutaer ved hjælp af satser, der er fastsat inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik; det er derfor nødvendigt ved beregningen af det monetære udligningsbeløb kun at tage forskellen mellem prisniveauet og det pågældende beløb udtrykt i regningsenheder i betragtning; med henblik på at forenkle ordningen for at gøre det muligt at anvende det samme udligningsbeløb ved en given medlemsstats samhandel med hver af de andre medlemsstater og med tredjelande, bør tiltrædelsesudligningsbeløbene, de faste elementer, importbelastningerne, restitutionerne og alle andre beløb, der skal opkræves eller ydes i samhandel med tredjelande, korrigeres med en koefficient, der er udtryk for situationen for så vidt angår valutaen i den medlemsstat, som skal anvende monetære udligningsbeløb«;

5 sagsøger i hovedsagen har under henvisning til denne betragtnings formulering og især sætningen, »det er derfor nødvendigt ved beregningen af det monetære udligningsbeløb kun at tage forskellen i prisniveauet og det pågældende beløb udtrykt i regningsenheder i betragtning«, gjort gældende, at nævnte artikel 4 skal fortolkes således, at det forhold, at en afgift er fastsat i regningsenheder, selv om den ikke opkræves, er tilstrækkeligt til, at det monetære udligningsbeløb skal nedsættes med det beløb, som fremkommer ved anvendelsen af koefficienten på den ikke-opkrævede afgift.

6 Kommissionen er fra den 1. marts 1973 for at forenkle administrationen gået over til for handelen inden for Fællesskabet og for handelen med tredjelande at fastsætte samme monetære basisudligningsbeløb beregnet på grundlag af Fællesskabets garantipriser;

disse udligningsbeløb skal dog principielt korrigeres ved indførsel fra (eller udførsel til) tredjelande, da den nødvendige udligning allerede er sikret gennem afgiften eller restitutionen;

denne korrektion sker ved anvendelse af den i artikel 4 i forordning nr. 1380/75 nævnte koefficient;

selv om det monetære udligningsbeløb, der anvendes på den af sagsøger i hovedsagen gennemførte indførsel, umiddelbart kan synes at være for højt,

da den korrektion, som almindeligvis foretages ved hjælp af valutakoefficienten, ikke har kunnet finde sted på grund af afgiftsfritagelsen, følger dette resultat dog af forordningens udtrykkelige ordlyd;

da forordningens ordlyd er klar, kan den af sagsøger i hovedsagen fremførte fortolkning af forordningens artikel 4 ikke lægges til grund;

det første spørgsmål vil herefter være at besvare benægtende.

7 Sagsøger har dernæst, såfremt den af dette firma anlagte fortolkning af forordningen ikke lægges til grund, gjort gældende, at selve forordningen er ugyldig, for den strider mod forbudet mod forskelsbehandling og påbudet om lige behandling, særligt mod det i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3 udtrykte princip;

sagsøger finder, at der ved opkrævningen af det fulde monetære udligningsbeløb ved afgiftsfri indførsel sker en begunstigelse af indførslerne i medlemsstater med nedskreven valuta, hvor det fulde monetære udligningsbeløb betales, og en forfordeling af indførslerne i medlemsstater med opskreven valuta, hvor det monetære udligningsbeløb opkræves uden korrektion.

8 Selv om det kan betvivles, om det er hensigtsmæssigt at anvende systemet med monetære udligningsbeløb på et kontingent varer fra et tredjeland, som tillades indført afgiftsfrit, foreskriver fællesskabsreglerne imidlertid, at systemet skal anvendes på sådanne indførsler, medmindre Kommissionen tillader særlige undtagelser;

sagsøger i hovedsagen har ikke rejst indvendinger imod, at systemet med de monetære udligningsbeløb er blevet anvendt på de omstridte indførsler, men kun imod det forhold, at der ikke er sket nogen nedsættelse af beløbet ved anvendelse af valutakoefficienten;

det er et særligt kendetegn for systemet med de monetære udligningsbeløb, at de fastsættes forud og generelt for bestemte varer eller varegrupper;

det var en ganske særlig undtagelse fra Fællesskabets system for prisfastsættelse inden for oksekødsektoren, at det pågældende kontingent var fritaget for afgift, hvorfor de importører, som var omfattet af denne undtagelse, befandt sig i en ganske anden situation end andre importører;

da en forskelsbehandling først og fremmest består i, at lige faktiske omstændigheder behandles ulige, kan det ikke med føje siges, at der foreligger en forskelsbehandling hvad angår anvendelsen af forordning nr. 1380/75 på de varer, der indføres inden for det afgiftsfrie kontingent;

9 af det anførte fremgår, at prøvelsen af det tredje spørgsmål intet har frembragt, der kan anfægte gyldigheden af den omhandlede forordning.

Vedrørende sagsomkostningerne

10 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den pågældende nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 1. juni 1977, for ret:

1. **Forordning nr. 1380/75 skal ikke fortolkes således, at der ved indførsel af varer fra tredjelande i medlemsstater, for hvilke en afgift ganske vist er fastsat, men ikke opkrævet, og for hvilke der pålægges et udligningsbeløb, skal ske nedsættelse af det monetære udligningsbeløb ved multiplikation med en valutakoefficient.**

2. **Prøvelsen af det tredje spørgsmål har intet frembragt, der kan anfægte gyldigheden af den omhandlede forordning.**

Bosco Donner O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. marts 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Præsident